Museu Abelló — Aparador 2022

Esborrany d’un inventari de coses estrictament visibles
(Abelló i la patologia de la col·lecció)

Una col·lecció, una paraula que diu tota una vida.

Una obra magna en si mateixa, el lloc estrictament visible on reverbera tot el que hem estat, posseït, desitjat, somiat, perdut i ofrenat.

Un conjunt de túnels que van directes a la totalitat d’un ésser, convertit en un inventari vivent. L’ànima que ressona.

La porta de la casa, que s’obre. L’obra d’un món immaterial, partint del més palpable i físic. Només entrar-hi, ja sabem que parla de nosaltres. De tu i de mi. Joan Abelló és una casa. És un eixam de passadissos i escales. És una llar desbordant, plena d’objectes amb vida pròpia.

Objectes com a tresors, un llegat d’amuntegaments que excel·leixen l’art de témer el no-res. Una sanefa d’imprecisions precises, de corporeïtats divines, de terra i fusta i marbre, de sang que batega i s’escampa, de música que sona en la immensitat del caos.

Un caos convertit en el més bell ordre possible del món, literalment. Joan Abelló com a mapamundi de camins traçats, de petjades en cada objecte que ha ofrenat a l’etern. Demiürg, diletant, conversador, murri, bon vivant, compulsiu i patològicament voraç. I alegria, lirisme atàvic, passió per la bellesa de cada cosa, per menuda que sigui. La felicitat de tenir, tocar, mostrar, oferir. De crear.

No pots parar de caminar i enlluernar-te, com si fos un rusc ple d’il·luminacions i secrets privadíssims. Milers de peces, obres d’art, estris i aparells. Objectes apilats, exposats, penjats, clavats, enganxats, subjectats, vibrants o llampants, llòbrecs o exquisits, gentils o desafiants, magnètics o extasiants. Abelló és una casa, enorme, laberíntica i vivent. La casa feta entranya i pell, porta que s’obre i convida. Un espectacle. Una casa que impressiona: si t’hi endinses, no pots deixar de mirar. Entrar-hi i caminar és fascinar-se. Perquè creix a

cada passa. Una casa de pulsions màgiques. Un encanteri, un esvoranc a molts altres mons.

Els ulls no donen a l'abast i fan l'esborrany d'un inventari, allà on veus el respir de la passió compulsiva. Deixar un rastre en un món finit. La temptativa d'evadir l'efímer. L'obra que augmenta, dia a dia. Un viatge per les profunditats de la tria: qui acumula ens llega la seva pròpia ànima.

Una casa que no és un museu, sinó una obra d'art en si mateixa. L'acumulació com a sentit de l'existència. La possessió com a troballa. L'amuntegament de picades d'ullet, relíquies i records vívids, d'accions capturades, de viatges i passions. La manera d'obrir-se pas en la immensitat. Pas a pas, convertits també nosaltres, visitants, en la memòria d'aquell temps. Una acumulació que deixa rastre.

Una casa que és la mesura de qui va ser. Endinsar-se per túnels, sales i salons.

El càlcul en l'obsessió de sobreviure. Vestits de tota mena, barnussos, quimonos, arlequins, copes i barrets. Toreros, toros i tortugues. Aranyons, vidres, tornassols i porcellana. L'admiració irredempta, els artistes que remouen. Manolo Hugé, Dau al Set, Brossa, Ponç, l'art africà, el bust de Dalí. L'Orient, l'Occident a tocar. La musa, la nuesa, el vestit negre. El traç, la capa, el tint. Guitarres i esquelets. Mr. Ti que toca la partitura. L'arlequí i el maniquí, la bata i la corda. Titelles, titelles de fil, llenços, fustes, papers. El culte a la pròpia imatge, la patologia redoblada: l'Abelló que col·lecciona Abellons.

Sants, escultures de guix o a la romana, goteres furtives, armadures, llibres, cartells. El Liceu. Nou pianos, les festes. Plats, pintures, esbossos, parets i sostres, peces d'aram, els miralls modernistes.

La piscina i la bassa, les tortugues i l'estudi amb els darrers quadres. Tots els colors de Gallecs, l'oasi que ens toca. Cartes, naips, calendaris, pintures, cavallets, gerros. La pedra filosofal. El record dels viatges. El carnaval de la vida, Beatles i toreros, volcans, Adam i Eva. L'origen del món. Ninos i joguines, peluixos i acrílics. Els jocs. Els néts, l'esdevenir.

Abelló fet matèria. Etern, palpable, visible.